

ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့
ချည်ခဲ့မိတာပါ မောင်ရယ် ...
မောင်... မွန်းကျပ်အောင်
အတ္တတွေနဲ့
မနှောင်ခဲ့ပါဘူး ...

ထက်မြတ်နိုင်ရင်

ချည်
ထက်မြတ်နိုင်ဇင်

စာရေးသူ၏ အမှာ

‘ချည်’ ဝတ္ထုဟာ ရုပ်ရှင်မှာ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

ထုံးစံက ဝတ္ထုထွက်လာပြီးမှသာ ရုပ်ရှင်ရိုက်လေ့ ရှိကြပေမယ့် အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်မက ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးမှ ထုတ်ဝေဖြစ်ပါတယ်။ အစ
ကတော့ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဝတ္ထု ပြန်မရေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တိုက်တွန်းလို့ရယ် ဒီလောက်
အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကို ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ရှိမနေဘူးဆိုရင် နှမြောစရာ
ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ထုတ်ဝေသူကပါ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မ ဝတ္ထု ပြန်
ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ရုပ်ရှင်ပြတဲ့အခါ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ အချိန် အကန့်အသတ်နဲ့
ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းမှာ ပါတဲ့ တချို့ဇာတ်ကွက်တွေကို ဖြုတ်
ချထားခဲ့ရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်ပေါ့နော်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် စာရေးသူ
ဟာ နှလုံးသားနဲ့ခံစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာမို့လို့ ဖြုတ်ချထားခဲ့ရတဲ့
ဇာတ်ကွက်တွေကို နှမြောနေမိတာပေါ့လေ။ အဲဒါကြောင့် အခု ဝတ္ထုထဲမှာ
တော့ ရုပ်ရှင်မှာမပါတဲ့ ဇာတ်ကွက်နဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ထည့်
ရေးထားလို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖတ်ရမှာပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ရှင်။

ထက်မြတ်နိုင်ဇင်

ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ချည်ခဲ့မိတာပါ မောင်ရယ် ...

မောင် မွန်းကျပ်အောင် အတ္တတွေနဲ့ မနှောင်ခဲ့ပါဘူး။

(၁)

မြစ်၏ အနောက်ဘက်ပိုင်းတွင် တောင်မှမြောက်သို့ သွယ်တန်းသွားသော လွိုင်ဟိုထား တောင်ထိပ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် သံလွင်မြစ်သည် မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်းလို ဖြောင့်တန်းစွာ ငြိမ်သက် စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ သို့သော် လွိုင်ဟိုထားတောင်သည် အမြင့်ပေ ၅၀၀၀ ကျော်ရှိသော တောင်ထိပ်မို့ တော်ရုံတန်ရုံ တက်ဖို့ မလွယ်ကူချေ။

တောင်ထိပ် မရောက်ခင် တောင်ကုန်းသေးပေါ်ကိုပင် မနည်းရောက် အောင် တက်ရ၏။ မြစ်နှင့် တောင်တန်း ပေါင်းဆုံထားသော သဘာဝအလှ ကို မြင်ရဖို့အတွက် တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေနှစ်စုံသည် စည်းချက်ညီစွာ ယှဉ်တွဲလာ၏။ ထိုခြေထောက် နှစ်စုံတွင် လန်းဆန်းခြင်း များ၊ တက်ကြွခြင်းများနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းများသည် လရောင်ခြည်တွေလို ဖြာထွက်နေ၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခွန်းဒနှင့် ငုရွှေဝါသွယ်တို့ပဲ ဖြစ်သည်။ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ကြရင်း တက်ညီလက်ညီ တက်လာရာ နှစ်ယောက်သား ချွေးအနည်းငယ် စို့ရုံဖြင့် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။

တောင်ကုန်းထိပ် အရောက်တွင် ငုနှင့် ခွန်းဒက အဝေးကို ငေးမောကြည့် လိုက်ရာ ... ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် သဘာဝတရားသည် ကောင်းကင်ပြာပြာ အောက်တွင် အပူအပင် ကင်းစွာဖြင့် လဲလျောင်း အိပ်စက်နေ၏။ လှမ်းမြင် နေရသော သံလွင်မြစ်ထဲသို့ အနောက်ဘက်မှ စီးဝင်လာသော နမ့်ပွန်

ချောင်းကို ခပ်ရေးရေးလေး မြင်နေရ၏။ ထိုမှ မြစ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်း ပေါ်တွင် တည်ထားသော ရွာဘက်ဆီသို့ သွားသည့် ပြေပြစ်သော မြေ သားလမ်း ကွေ့ကွေ့ကောက် ကောက်လေးက လှပစွာ ရှိနေသည်။ အပေါ်က အုပ်မိုးထားသော ကောင်းကင်ပြာတွင် ညနေဆည်းဆာ ရွှေအိုရောင် တိမ် ပန်းခိုင်တွေက အဆုပ်လိုက်ပွင့်နေ၏။ ကောင်းကင်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကြား မည်သည့် အတားအဆီးမှမရှိ၊ ပကတိ လွတ်လပ်နေသည်။ သဘာဝ အလှတရားသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိတ်ဆိတ် ငေးစိုက်သွားအောင် ညှို့ယူနေသည်။ လတ်ဆတ်သော ပုစွန်ဆီရောင် လေပြည်များက သူတို့ အဆုတ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ တိုင်ပင် မထားပါဘဲ မျက်လုံး ကိုယ်စီပိတ် ခေါင်းမော့ကာ လေသန့်များကို အငမ်းမရ ရှူသွင်းရင်း နှုတ်ခမ်းများက အလိုလို ပြုံးနေလေသည်။

ညနေဆည်းဆာ၊ အချစ်နှင့် သဘာဝတရားတို့သည် ငှနှင့် အတူရှိနေပြီမို့ ငှအတွက် ဘာမျှ မလိုတော့ပေ။

"အား... အခုမှ အမောကို ပြေသွားတာပဲ"

ခွန်းဒက ပါးစပ်ကပင် ထုတ်ဖော်ပြောပြီး လေကို အဆုတ်ထဲ ရောက် အောင် တဝကြီး ရှူသွင်း လိုက်၏။ ငှက လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ကင်မရာကို အသာအယာ မယူကာ

"အတော်ပဲ၊ ကိုကို ငှကို လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ကင်မရာလေးနဲ့ ရှုခင်း အလှလေးတွေကို မှတ်တမ်းတင်ရမယ်"

"တင်စေဗျာ... စိတ်ကြိုက် ရိုက်ပါ"

"ရှုခင်းတွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငှကိုလဲ အဲဒီ ရှုခင်းတွေနဲ့တွဲပြီး ကိုကိုက ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးရမယ်နော်"

"ရိုက်ပေးမှာပေါ့ဗျာ"

ခွန်းဒ၏ အကြင်နာသံပါသော အပြောကို ငှက် သဘောကျ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြီးသွားသည်။ ငှက် ကင်မရာလေးဖြင့် ရှုခင်းများကို မှတ်တမ်းတင်၏။ ရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ဝသည့်အခါ ငှက် ကင်မရာကို ခွန်းဒဆီ လှမ်း ပေးရင်း 'ငှက် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး' ဟု ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့လေး ပြောလိုက်လေသည်။ ခွန်း ဒက ငှက် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသည်။ ကင်မရာ မှန်ဘီလူးထဲမှ မြင်ရသော ငှက် လှပသောပုံရိပ်ကို ခွန်းဒ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သိပ်လှသည့် ကောင်မလေး ဟု စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ် သတိထားမိနေသည်။ ထိုကောင်မလေးက သူ့ကို ရူးရူးမူးမူး ချစ်နေသည်ဟု သူ ပြန်သိနေရသည့် ခံစားမှုသည် ယောက်ျား တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ့ကို စိတ်သာယာမှုဆီသို့သာ တွန်းအားပေးနေ၏။ ငှက် အိုက်တင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကာ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံသည်။

ညနေသည် တဖြည်းဖြည်း စောင်းလာ၏။ ပုစွန်ဆီရောင် နေလုံးကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အစွန်းတွင် မေးတင်လျက် လက်ပြန့်တံဆက်နေလေပြီ။ အလင်း အားနည်းသွားသည့်အခါ လေက ပိုအေးလာသည်။

ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်နေပြီးသည့်နောက် အလင်းအားနည်းနေပြီ ဖြစ်သော တောင်ကုန်းလေးမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆင်းဖို့ ပြင်ကြသည်။ ခွန်းဒက ရွာ လမ်းလေးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သည်ဘက်ရောက်တုန်းလေး ရွာထဲ သွားကြည့်ရအောင်ဟု ငှက် ပြောသည်။

ထိုရွာလေးက ... ယင်းတလဲလူမျိုး အများစု နေထိုင်သော ဝမ်းအောင်းရွာ ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ဆင်းလာကြစဉ် အလင်းရောင် ၊ အားနည်းနေပြီမို့ ငှက် သစ်ငုတ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျမလို ဖြစ် သွား၏။ ခွန်းဒက အချိန်မီ ပွေ့ဖက် ထိန်းလိုက်သောကြောင့် ငှက် ချော်လဲမ သွားပေ။ နွေးနွေးကလေးနှင့် ကျစ်လျစ်အိစက်သော ငှက် ကိုယ်လုံးလေးက

ခွန်းဒ၏ ရင်ခွင်ထဲ ပုံခနဲ ကျလာသဖြင့် ခွန်းဒ၏ ရင်ခုန်သံသည် ကြယ်ကြွေသလို လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မူရာနှင့်သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ဖူးပြီး တခြားမည်သည့် မိန်းမနှင့်မှ အထိအတွေ့ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ယခု ငှက်ကို ထိတွေ့ရသည့် ရင်ခုန်မှုမျိုး မူရာဆီမှ မရသည်မှာ ကြာလှပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခုန်သံသည် အသစ်ဖြစ်သည်။ သူ ငှက်အပေါ် သာယာနေမိပြီလား...။ သူ့ကိုယ်သူ ရေရေရာရာ မသိချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနား ငှက်ရောက်လာသည့် အချိန်မှ ယခုချိန်ထိ ငှက် အပေါ် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်ကို သူ ဝန်ခံသည်။

"ငှက် ရဲရဲလား"

"ရတယ် ကိုကို"

တောင်ပေါ်မှ မြင်ရသော ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရွာအဝင်လမ်းလေး အတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ မြေနီလမ်းလေးက ဖြောင့်ဖြူးနေ၏။ အိမ်တိုင်းလိုလို သစ်သားကို ဖောဖောသီသီ သုံးပြီး ဆောက်ထားသည်။ အိမ်အဝင်ဝတွင် တောကောင်များ၏ ဦးခေါင်းခွံ၊ ချို့ စသဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို ငှက် သတိထားမိ၏။ ငှက် ကင်မရာလေး ကိုင်ကာ တွေ့သမျှ ရှုခင်းကို မနားတမ်း ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ သူနှင့် ဝါသနာတူသော ငှက် ကြည့်ရင်း ခွန်းဒ စိတ်ထဲ ကျေနပ်သလိုလို ပျော်သလိုလို ခံစားနေရသည်။

လျှောက်လာရင်း ရွာထဲ ရောက်လာ၏။ အိမ်လေးတွေ စီစီရီရီနှင့် လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတချို့ ကစားနေကြသည်။ ကစားနေသော ကလေးများသည် ညမှောင်သည့်တိုင်အောင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်မည့် အရိပ်အယောင် မရှိ။ ကလေးချစ်တတ်သူ ငှက် ညစ်ပတ်ပေတူးနေသည့် ကလေးလေးတွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်သည်။ ငှက်၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ဆောင်ယူလာသော

သကြားလုံးများကို ကလေးတွေဆီသို့ ဝေပေး၏။ တိုင်းရင်းသား ကလေး
လေးတွေမို့ မြို့ကြီးပြကြီးက ကလေးတွေလောက် မသွက်။ ၎် လှမ်းပေး
နေသည်ကိုပင် မယူရဲဘဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်ပြီး ၎်တို့ကို မျက်လုံးဝိုင်း
လေးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသေး၏။ ကလေးတွေကို မြင်လျှင် ၎် မျက်လုံးများက
အလိုလို ပြုံးနေတတ်သည်ကို ခွန်းဒ သတိထားမိသည်က ကြာလှပြီ။

ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် ... ခွန်းဒနှင့် ... ၎်တို့ ကယားပြည်နယ်တစ်ခွင်
လည်ပတ်ကြသည်မှာ နှစ်လခန့် ရှိနေလေပြီ။ ကလေးလေးတွေ အများကြီး
ကိုလည်း တွေ့ဖူးကြသည်။ သည်ဒေသက ကလေးအများစုသည် ကျောင်း
တက်သည့် ကလေးက ရှားသည်။ မိဘနှင့်အတူ လယ်လုပ်၊ ကိုင်းလုပ်ဖြင့်
အချိန်ကုန်ကြသည်က များ၏။ အားချိန်ဆိုလျှင် ကလေးများက လမ်းပေါ်
တွင်သာ ကစားပြီး ရေမချိုး၊ မိုးမချိုးဖြင့် သည်အတိုင်း အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်
တတ်၏။ အေးသောဒေသမို့ တစ်နေ့တစ်ခါ ရေချိုးခြင်းသည် သူတို့နှင့် စိမ်း
လှသည်။ ၎်သည် မည်မျှ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် ကလေးကိုမဆို
အနည်းဆုံး လက်လေးတော့ ကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။

နှပ်ချေးတွဲလောင်း ကျနေသော ကလေးကို သူ့အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာ
သော တစ်ရှူးဖြင့် မရွံ့မရှာ သန့်ရှင်းပေးနေလေသည်။ ကလေးချစ်တတ်
လွန်းသော ၎်ကို ခွန်းဒ သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်ရပြန်သည်။ ၎်ကတော့ မသိ
ရှာ။ ကလေးတွေကိုသာ ယုယကြင်နာစွာ လုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ ထိုအချိန်မှာ
ပင်

"ဝုန်း"

သူတို့ အနီးအနားမှ အိမ်တစ်လုံး ဝုန်းခနဲ မီးလောင် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

"အား..."

ရုတ်တရက်မို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ။ နှစ်ယောက်သား လွင့်စဉ်သွား၏။

ကစားနေသော တချို့ကလေးများလည်း လွင့်စဉ်ကာ တချို့က ထွက်ပြေးကြသည်။ တချို့ကလေးများ ပုံလျက်သား လဲသွား၏။ ငှက် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျနေသော ကလေးဆီသို့ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပြေးသွားသည်။ မကြာပါ။ ကလေးများနှင့် ကလေးချီထားသော မိခင်များ အပါအဝင် လူတစ်စု ရွာထဲမှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာ၏။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် KNRP (Karenni National Revolution Army) နှင့် TPA တို့ ရွာထဲတွင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ငှက် ဝပ်နေရာမှ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပြန်ထပြီး မတ်တတ်ရပ်၏။ ထိုပေါက်ကွဲသံနှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သေနတ်သံများ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ ရွာထဲမှ ယူနီဖောင်းဝတ် သေနတ်ကိုင်တချို့နှင့် ရွာသားများ ပြေးထွက်လာကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပြေးလွှားသံများ၊ ဆူညံ အော်ဟစ်သံများဖြင့် လှပနေသော ရွာလမ်းကလေးသည် သွေးစွန်းပြီး ဖွာလန်ကြဲသွားသော မြေကြီးများနှင့်အတူ ငရဲခန်းအသွင် ပြောင်းသွားတော့သည်။

"ငှေ့... ဝပ်နေ ဝပ်နေ မတ်တတ်ရပ်မနေနဲ့"

သူနှင့် အနည်းငယ် အလှမ်းကွာနေသော ငှက်ကို ခွန်းဒက သေနတ်သံများ ကြားမှ အော်ပြောလိုက်၏။ ရွာသားတချို့ကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကြသည်။

"ပြေး... ပြေးကြဟေ့..."

"ကျည်ကွယ်ရာကို မြန်မြန်ပြေးကြပါဟ"

"အားလုံး သေကုန်တော့မှာပဲ"

"ငှ ... ငှ... အား..."

ခွန်းဒက ငုဆီ ထသွားမည် အပြုတွင် သူ့ရှေ့မြေကြီးပေါ် ကျည်တစ်တောင့် ပေါက်ကွဲ၏။ ငုတစ်ယောက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ အံ့သြကြောက်လန့်နေရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက် သတိလစ်နေသယောင် ကြောင်ငေးနေ၏။

ငု၏ ဘေးတွင် သေနတ်ကျည်ဆန်များက တဖောက်ဖောက် လွင့်စဉ် ကျနေသည်။ သို့သော် ငုက မလှုပ်မယှက် ရပ်မြဲရပ်နေ၏။ ငု အံ့သြပြီး ကြောင်သွားပုံရသည်။ ထိုကြောင့် ခွန်းဒ စိုးရိမ်သွားသည်။

"ငု ... ငု... ဝပ်နေ... ငု"

သေနတ် ကျည်ဆန်တွေကြောင့် ခွန်းဒက ငုဆီ သွားမရ ဖြစ်နေသည်။ ထို စဉ် ပြေးလာနေသော ရွာသားတချို့က ကြောင်ငေးကာ ရပ်နေသော ငုကို ဝင်တိုက်၏။ ထိုအခါမှ ငု သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ တော့သည်။ ကျည်ဆန်များက ငု အနားတွင် တဖွဲဖွဲကျနေ၏။ ဒါနှင့် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကျုံးအော်တော့သည်။

"ကိုကို.. ကိုကို ဘယ်မှာလဲ၊ ငု ကြောက်တယ်၊ ငုကို ကယ်ပါဦး"

"ငု ဝပ်နေ၊ ကိုယ် လာခေါ်မယ်၊ ခဏလေး"

ခွန်းဒက ကျည်ပေါက်ကွဲမှု အနည်းငယ် စဲသွားချိန်တွင် ငုဆီသို့ ပြေးကာ ငုကို ဆွဲခေါ်လာ၏။ ငု လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးတော့သည်။ သူ တို့ကို ပစ်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ကျည်ဆန်များက သူတို့ အနီးတွင် ပျံ့ဝဲ နေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းကာ အတင်းထွက်ပြေးရ၏။ သူတို့နားမှ ရွာသားတချို့ သေနတ်မှန် လဲကျသွားသည်။ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် အသက်ငင်နေသည်ကို တွေ့ပြီး ငု တစ်ယောက် သွေးပျက်ကာ ကြောက်လန့်သွားသည်။

"အား... ငု ကြောက်တယ် ကိုကို"

"ငု မကြည့်နဲ့..... အဲဒါကို မကြည့်နဲ့.. လာ... မြန်မြန်ပြေးရအောင်"

ခွန်းဒက ငှ လက်ကို ဆွဲကာ ထိုနေရာမှ ခြေဦးတည့်ရာ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တောထဲ စွတ်ပြေးရင်း ငှ လွယ်ထားသည့် ကင်မရာလေးက သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ငြိကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"ခဏလေး ... ကိုကို... ကင်မရာလေး သစ်ကိုင်းမှာ ငြိပြီး ကျန်ခဲ့လို့"

"ထားလိုက်ပါ ငှရယ်... လာ ဒီနေရာက အန္တရာယ်များတယ်၊ ခပ်ဝေးဝေး ကို မြန်မြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်"

"ဟင့်အင်း ... ကိုကို ပေးထားတဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်လေးမို့ မထားခဲ့ နိုင်ဘူး"

"ကိုယ်အသစ်တစ်ခု ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်ငှရယ်၊ ထားလိုက်တော့နော်"

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... အဲဒီထဲမှာ ငှအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမှတ်တရတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ငှ သွားပြန်ယူမယ်"

ငှက ပြောရင်း ခွန်းဒ တွဲထားသည့် လက်ကို အတင်းဖြုတ်ကာ နောက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။

"ဟာ... ငှ... ငှ... ပြန်လာခဲ့"

ခွန်းဒက အော်ခေါ်ရင်း ငှ နောက်သို့ ပြန်လိုက်ရ၏။ ငှက သစ်ကိုင်းတွင် ငြိကျန်ခဲ့သော ကင်မရာလေးကို ယူပြီး ပြန်အထွက် ဘယ်တုန်းက ထောင်ထားမှန်းမသိသော ယင်းတလဲမုဆိုးတို့၏ ကျားပါးစပ် ထောင်ချောက်တွင် ငှ ခြေထောက် ညှပ်သွားတော့သည်။

"အား..."

နာကျင်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး ငှ လဲကျသွားသည်။ ခြေထောက်မှ သွေးများက ဒလဟော ထွက်လာ၏။ နာကျင်မှုသည် အသည်းထိတိုင် စူးနေသည်။ ခွန်းဒက ငှ အဖြစ်ကို မမြင်ရက်အောင် ဖြစ်

သွားသည်။

"ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ ငုရယ်"

ခွန်းဒက ငု ခြေထောက်တွင် ညပ်နေသော ကျားပါးစပ် ထောင်ချောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြုတ်ပေးရသည်။ ဖြုတ်ပေးနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဒဏ်ရာ သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုနာလာ၏။ အအေးဓာတ်ကဲနေသော အချိန်မှာပင် ငု ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးလာသည်။ နာလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူလို့ပင် မဝတော့ချေ။ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျသည်။

"အား... နာလိုက်တာ... အား"

"ခဏလေး.. ခဏလေး ငု၊ ဖြုတ်လို့ ပြီးပြီ... ပြီးပြီ"

ကျားပါးစပ်ထောင်ချောက် ပြုတ်သွား၏။ သွေးများ ရဲပတောင်းခတ် အောင် ထွက်လျက် ခြေထောက်သည် အကြောကို မြင်ရသည်အထိ ဟက်တက်ကြီး ကွဲထွက်သွား၏။ နာကျင်မှုသည် အတိုင်းအဆ မရှိတော့ ချေ။

ခွန်းဒက ငုဆီက ကင်မရာကို ယူကာ လွယ်သည်။ ထို့နောက် ငု၏ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပေး၏။ ပြီးနောက် အကူအညီတောင်းရန် ဖုန်းလိုင်း ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းလိုင်းက လုံးဝ မရှိပေ။ No Service ဖြစ်နေ၏။

"အရေးထဲ ဖုန်းလိုင်းကလဲ မမိဘူး ငုရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး ဆက် သွားရမှာပဲ"

ထို့နောက် ခွန်းဒက ငုကို တွဲထူသည်။ ငု ခြေထောက်က လုံးဝ မထောက် နိုင်။ ထောက်လိုက်တိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာသည်။

"အား... နာတယ်၊ ငု မတ်တတ်ရပ်လို့ မရဘူး"

ဟုတ်လား... ဒါဆို ကိုယ် ပွေ့ချီသွားမယ်"

ခွန်းဒက ငှကို ပွေ့ချီပြီး ဆက်ထွက်သွား၏။ သေနတ်သံတွေက ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းလာပြီး အမှောင်အတိ ကျသွား၏။ ငှ၏ ခြေထောက် ဒဏ်ရာကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးလာ၏။ နာကျင်သည်က သက်သာမလာဘဲ ပိုပိုပြီး ကိုက်ခဲလာသည်။

အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုလာပြီမို့ ဒဏ်ရာသည် သတိလစ်မတတ် နာကျင်လာ၏။

"ကိုကို.. ငှဲ့ ဒဏ်ရာက တဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာပြီ၊ တစ်နေရာမှာ ခဏနားပြီး ဆေးထည့်မှ ရတော့မယ်"

"ဟုတ်လား၊ အင်း ဒါဆိုလဲ လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာ ရှာပြီး ကိုယ်တို့ ဒီည နားကြတာပေါ့"

ခွန်းဒက အနည်းငယ် မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ငှကို တစ်လမ်းလုံး ပွေ့ချီ ခေါ်ခဲ့ရသည်မို့ ခွန်းဒ အသံက လေသိပ်မဆက်ချင်တော့ချေ။ ထို့နောက် အပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြောင်ရှင်းသော တစ်နေရာတွင် ခဏနားဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်အလင်း တစ်မှုန်တစ်စ မရှိတော့ဘဲ အမှောင်တွေသာ ကြီးစိုးနေ၏။

"ဒီနေရာလေးက မဆိုးဘူး ငှ၊ ကိုယ်တို့ ဒီည ဒီမှာပဲ နားကြမယ်"

"မှောင်မည်းနေတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ငှတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်"

"ရွာနဲ့ မနီးမဝေး တောစပ်တနေရာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ငှဲ့၊ ဟိုဘက်မှာ မြစ်ရေစီးသံကို ကြားနေရတယ်။ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလာတာဆိုတော့ နေရာအတိအကျ ခန့်မှန်းဖို့ခက်တယ်။ ထိုင်... ထိုင်... ငှ ဖြည်းဖြည်း ထိုင်"

"ငှ ခြေထောက်က အရမ်းနာတယ် ကိုကိုရယ်၊ ငှ အိတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ ငှ ပြောတဲ့အတိုင်း ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပါဦးနော်"

"အင်း... အင်း... ကိုယ် လုပ်ပေးမယ်"

"မော်ဖင်းပါ ပါတယ်။ ငှ မော်ဖင်းထိုးမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။

ခြေထောက်က မခံနိုင်အောင်ကို နာတာ။ နို့မို့ဆို ငှ အနာရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နိုင်မယ် မထင်ဘူး"

"ဟုတ်လား... ကိုယ် ထိုးပေးတတ်ပါ့မလား မသိဘူး"

ခွန်းဒက စိတ်ပူစွာဖြင့် ပြောသည်။

"ရတယ်... ငှ ပြောပေးမယ်နော်၊ အရင်ဆုံး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းလိုက်"

ခွန်းဒက ငှ ပြောသည့်အတိုင်း ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ပတ်တီးစည်းထားရင်းပင် သွေးက ထွက်လာနေသောကြောင့် မနက်ထိဆို လျှင် သွေးထွက်များ လွန်လေမလားဟု ခွန်းဒ စိတ်ပူမိသေးသည်။ ငှက ခဏနေရင် သူ့ဘာသာ သွေးကခြောက်ပြီး ပိတ်ထားသလို ဖြစ်လို့ တိတ်သွားလိမ့်မယ်ဟု ပြော၏။

"အိတ်ရဲ့ အလယ်ကန့်ထဲမှာ မော်ဖင်းရှိတယ်၊ အဲဒါကို တစ်လုံးယူ၊ ပြွန်နဲ့ စုပ်ယူပြီး ငှကို ပေးနော်"

ခွန်းဒက ငှ ပြောသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ပေးသည်။ ရဲရင့်သော ငှက သူမဘာသာ မော်ဖင်းကို အကြောထဲ ထိုးထည့်၏။ ခဏအကြာတွင် ငှက သစ်ပင်လေးကို မှီကာ မော်ဖင်း အရှိန်ဖြင့် မှိန်းသွားတော့သည်။ ငှ ရင်ဘတ်လေးက နိမ့်ချည်မြင့်ချည် အသက်ကို မှန်မှန်လေး ရှူနေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ခွန်းဒက ငှကို တအား သနားသွား၏။ ဒါနှင့်သူက

"သစ်ပင်ကို အကြာကြီး မှီထားရင် ငှ ကျောတွေ နာလာမှာပေါ့။ လာ...

ကိုယ့် ရင်ခွင်ထဲကို မှီပြီး အိပ်လိုက်"

ခွန်းဒက ငှက်ကို အလိုက်သင့် ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ငှက် ခွန်းဒ၏ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင် အိပ်လိုက်၏။ နွေးထွေးသော အထိအတွေ့က ခွန်းဒ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွက်ခါသွားစေသည်။ ငှက် လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောသည်။ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာကနေ ပြောသဖြင့် ငှက် ပြောသည်ကို ခွန်းဒ အားလုံး ကြားနေရ၏။

"ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကို ရောက်မှ ဝေဒနာက တစ်ဝက် သက်သာသွားသလိုပဲ ကိုကိုရယ်၊ ငှက် ရင်တွေ အရမ်းခုန်တာပဲ။ ငှက်လေ ကိုကိုကိုချစ်တယ်၊ ကိုကိုက ရော ဟင်"

ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံလာသော ငှက် အပြောကြောင့် ခွန်းဒ၏ စိတ်တွေက လှိုင်း လူးလှေငယ် တစ်စင်းလို တအား လှုပ်ရှားသွား၏။ မြစ်ရေစီးသံသဲ့သဲ့ ကြား နေရသည်။

"ကိုယ်... ကိုယ် မသိဘူး။ ရင်ခုန်နေတာပဲ သိတယ်"

"ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲပေါ့ ကိုကိုရယ်... ငှက် သိပါတယ်၊ ကိုကိုလဲ ငှက်ကို ချစ်နေ ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား၊ ဝန်ခံလိုက်ပါနော်"

ငှက် ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် မော်ဖင်းရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးများမှစင်းကာ လုံးဝ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ အိပ်ပျော်နေသော ငှက်ကို ခွန်းဒ ငုံ့ကြည့်မိရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ငှက်၏ နဖူးလေးကို နမ်းမွှေးလိုက် မိသည်။ လုပ်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် သူ့စိတ်တွေ မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ မူရာကို မြင်ယောင်လာ၏။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စိတ်ရိုင်းကို မထိန်းချုပ် နိုင်။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မူရာရယ် ဟုသာ ရေရွတ်ရင်း ရင်ခွင်ထဲက ငှက် တော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားမိနေသည်။

(၂)

မနက်မိုးလင်းလာ၏။ နေရောင်ခြည်ဝါဝါသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းစွန်းကို ကျော်လွန်လျက် ကောင်းကင်တခုလုံး ဖြန့်ကျက်ထားသည်။ ညက ငှက် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် စောင့်ကြည့်ရင်း ခွန်းဒ တော်တော် နှင့် အိပ်မပျော်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မနက်ရောက်တော့ စူးရှသော အလင်းရောင်က မျက်လုံးကို ထိုးသောကြောင့် ခွန်းဒ နိုးလာ သည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှုတသော အလင်းက တိုက်ရိုက်ထိ နေသည်မို့ မဖွင့်နိုင်ဘဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် သူနားထဲတွင် တဒုတ်ဒုတ် ဖြတ်သွားသော ထော်လာဂျီသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူတို့၏ လက်ရှိ အခြေအနေမှန်ကို ခေါင်းထဲ ရောက်လာ ပြီး သူက မျက်လုံးကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထော်လာဂျီသံက ဆက်တိုက် ကြားနေဆဲပင်။ ငှက်တော့ မနိုးသေး။ သူရင်ခွင်ထဲတွင် အိပ်နေ သော ငှက်ကို အသာချ၍ ထော်လာဂျီသံ ကြားရာဆီသို့ ပြေးထွက်ကာ ကြည့်သည်။ တောလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း မောင်းသွားနေသော ထော်လာ ဂျီကို တွေ့ရာ ခွန်းဒ ပျော်သွား၏။

"ဟေး... ဟေး"

သူက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ အကူအညီ တောင်းသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ငှ လည်း နိုးလာသည်။ နိုးလာလာချင်း ခြေထောက်မှ ဝေဒနာက ဦးနှောက်ကို အသိပေးသည်။ ငှက် နာကျင်စွာ တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်၏။ ခွန်းဒ ခေါ်

သံကြောင့် ထော်လာဂျီပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်ပြီး ထော်လာဂျီ
ကို ပြန်ကွေ့လာသည်။ မနေ့က ရွာထဲတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အပစ်အခတ်
ကိစ္စကို သူတို့လည်း သိပြီးသားမို့ ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြစရာ မလိုတော့
ချေ။

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းကာ လွှဲကော်မြို့ပေါ်က
ဆေးရုံသို့ ခွန်းဒက ငှက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုများ ပြုပြီး
နောက် တာဝန်ကျဆရာဝန်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် သွားတွေ့ရသည်။
ဆရာဝန်က

"ငုရွေဝါသွယ် နော်"

"ကျွန်မက INGO က Medical Coordinator ပါ"

ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုသည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ဓာတ်မှန်ရလာပြီနော်၊ ပြစမ်းပါဦး"

ခွန်းဒက လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်အဖြေကို အလင်းဘုတ်
ပြားပေါ်တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး
နောက်

"အင်း... ဒဏ်ရာက အကြောကိုထိသွားတာ၊ ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်သလို
ဖြစ်သွားတယ်။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း ဆိုတော့ မချန်တော့ပါဘူး။ မငုရွေဝါ
သွယ်ရဲ့ ခြေထောက်က ပုံမှန်အတိုင်းတော့ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဗျာ... ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ဘာလဲ ဟင်"

ငှက်က ဘာမှ မမေးခင် ခွန်းဒက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က

"ဒဏ်ရာပျောက်လို့ မတ်တတ်ရပ်ရင်တော့ အကောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့

လမ်းလျှောက်ရင် နည်းနည်းတော့ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်း ဖြစ်နေနိုင်တယ်"

ခွန်းဒက ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွား၏။ ၎င်းလို ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ထိုဆုံးရှုံးမှုသည် အကြီးမားဆုံး နစ်နာမှုပင် မဟုတ်ပါ လား။ ၎င်းကလည်း အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ခွန်းဒက

"ဟာ... ဒေါက်တာရယ်... ကုလို့ မရတော့ဘူးလား"

"စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂဒေါ့သွယ် သိ ပါတယ်"

၎င်းက နာကျင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခွန်းဒက စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး ၎င်း၏ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ဆေးခန်းက ပြန်လာရင်း နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ဆုံးရှုံးသွားသော အရာအတွက် ခွန်းဒလည်း ကြေကွဲရ သည်။ သူသာ ယင်းတလဲဘက်ကို ခေါ်မသွားခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် ၎င်း အခုလို ဒုက္ခိတ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေ။ သူ တွေးမိလိုက်တိုင်း နောင်တရမိသည်။ ၎င်း လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

"ငုရယ်... ကိုယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ"

ဟု ခွန်းဒက မချီတင်ကဲ ပြောမိသည်။

မဂ္ဂဒေါ့သွယ်ကတော့ ဘာမှ မခံစားရသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့်

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ခြေထောက်ပြတ် လက်ပြတ်ဖြစ်သွားတာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ အေးဆေးပါ"

၎င်း၏ အသံသည် အဖျားခတ်ကာ တုန်ခါသွား၏။ အလှအပကြိုက်သော ၎င်း အတွက်တော့ အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ၎င်းက စိတ်ကို ထိန်းလိုက်၏။

"ဒါပေမဲ့... ငှက်ရယ်"

"ဘာလဲ... ကိုကိုက ငှက် ခြေထောက်လေး ထောင့်ထောင့် ဖြစ်နေရင် မချစ်တော့ဘူးလား ဟင်"

"မဟုတ်တာ.. ငှက်ကို ကိုကို အမြဲ ချစ်တယ်"

ခွန်းဒ၏ ထိုစကားလေး တစ်ခွန်းသည် ငှက်အတွက် အရာရာ ပြည့်စုံသွားသည်။ ငှက်က ခွန်းဒ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် မှီတွယ်လိုက်ပြီး

"တော်သေးတာပေါ့၊ ငှက်ရဲ့ လက်ရှိဘဝမှာလေ ကိုကို မချစ်မှာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မပူတော့ဘူး၊ ကိုကို ငှက်ကို ချစ်နေရင် အရာရာ ပြည့်စုံပြီ"

သူ့အပေါ် ချစ်တတ်လွန်းသူ ငှက်ကို ခွန်းဒ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသောကြောင့် 'ငှက်ရယ်' ဟုသာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြုပြီး တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်လေးကာ သက်ပြင်းချမိသူက ခွန်းဒ၏လူယုံ ဦးဗျားရယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ငှက်သည် အမြဲလိုလို ခွန်းဒ၏ ကော်ဖီခြံတွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ငှက်က တချို့ အလုပ်ကိစ္စများကို သူ့အဖွဲ့သားတွေဖြင့် လွှဲထားပြီးတော့ ခွန်းဒအနား တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်နေ၏။ အနားတွင် တွတ်တီးတွတ်တာပြောသော ငှက်၏ တီတီတာတာ စကားသံတို့တွင် ခွန်းဒလည်း မျောပါနေမိတော့၏။

"ကိုကို"

"ဗျာ"

"တကယ်လို့ ငှက်တို့ ကိစ္စကို မမူရာ သိသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲဟင်"

သူ တမင် မေ့ထားသည့် အကြောင်းကို ငှက်က အစဖော်လိုက်သဖြင့် ခွန်းဒ အဖြေရခက်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ ထိုအကြောင်းကို မစဉ်းစားချင်။

"ကိုကို သူ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား ဟင်၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေနော်"

ငုက ထပ်မေး၏။ သူ ငုနှင့် မပြောချင်ဆုံး အကြောင်းအရာသည် ထို အကြောင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငုက သူ သိချင်သည့် အကြောင်းကို လက်လျှော့မည့်ပုံ မရှိ။ ဒါနှင့် ခွန်းဒက သက်ပြင်းချပြီး

"အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုကို သူ့ကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ အခုရော ချစ်နေသေးလားလို့ မေးရင် သံယောဇဉ်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့.... မသိ ဘူးကွာ... ကိုကို မပြောတတ်တော့ဘူး"

အမှန်တကယ်လည်း ခွန်းဒက သူ့စိတ်ကို သူ ရေရေရာရာ မသိချေ။ မူရာ ကို ချစ်သေးလား၊ မချစ်တော့ဘူးလား ဆိုသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို မည် သည့်အရာက ကွယ်ဝှက်ထားသည် မသိ။ အဖြေရယ်ဟုပင် တိတိကျကျ ထွက်မလာချေ။

"ဒါဆို အခု ကိုကိုက ငုကိုလဲ ချစ်တယ်ဆိုတော့ ငုကိုရော ကိုကို လက်ထပ် မှာလား ဟင်"

ထိုအမေးကြောင့် ပတ်တီးစည်းခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သော ခွန်းဒက အဖြေရခက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သူ့ အာရုံထဲတွင် ဇနီးနှင့်သမီးဖြစ်သူကို မြင်ယောင်လာ ပြီးနောက် သူ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်သွားသည်။ ခွန်းဒ၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသော ငုက

"ကိုကို မဖြေနိုင်ရင် မဖြေပါနဲ့၊ ငုကတော့ ကိုကိုကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုကိုကို ရအောင် လက်ထပ်မယ်၊ ငုကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ... အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရား ဘူး ဆိုတာ မရှိဘူး ကိုကို"

ပြတ်သားသော ငုကြောင့် ခွန်းဒ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်

သွား၏။ ထိုစကားများကို အနီးအနားတွင် မယောင်မလည် အကဲခတ်နေသော ဦးဗျားရယ် ကြားသွားပြီး ရင်မောစွာ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ ဒါနှင့် ခွန်းဒ စိတ်သက်ရာ ရပါစေတော့ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဦးဗျားရယ်က ငှုနှင့် ခွန်းဒတို့ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ခြေထောက်သက်သာရဲ့လား သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ သက်သာပါတယ် ဦးလေး၊ ကိုကိုက ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုပေးနေတာပဲ၊ သက်သာတာပေါ့"

ဟု ငှုက ပြုံးပြုံးလေး ပြောရာ ခွန်းဒက ဦးဗျားရယ်ကို မျက်နှာပူပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးဗျားရယ်ကတော့ ... ခွန်းဒ၏ ထိုအကြည့်ကို ဘာမှမပြော။ ဦးဗျားရယ်က စကားဆက်သည်။

"အင်း... စစ်... စစ်၊ စစ်ကြောင့်ပဲ ဦးလေးရဲ့ ဟောဒီခြေထောက် တစ်ဖက်လဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပေါ့ သမီးရယ်"

"ရှင်... ဘယ်လို ဦးလေး"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အမျိုးသား ကောင်းစားရေး ခေါင်းစဉ် တပ်ထားပေမယ့်လဲ ခံရတာက ကိုယ့်အမျိုးသားတွေ အရင်ပဲ၊ တို့ ဟိုပုံပြင်လို ဖြစ်နေတာပေါ့"

ဦးဗျားရယ်က ယင်းဘော်နှင့် ပအိုဝ် အမျိုးသားများကြား ဖြစ်ခဲ့သော ပုံပြင်ကို ပြောပြ၏။

ယင်းဘော်နှင့် ပအိုဝ်တို့သည် ဟိုးယခင်က ညီအစ်ကို အရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ပအိုဝ်များသည် တောလိုက်ရာမှ ဆင်တစ်ကောင်ကို ရလာသည်။ ဆင်သားကို ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ဝေငှစားကြရာ ဆင်ကောင်သည် ကြီးသဖြင့် လုံလောက်စွာ စားရလေသည်။ နောက်တစ်ခါ ယင်းဘော်တို့ တော

လိုက်သည့်အခါ ဖြူတစ်ကောင် ... ရလာလေသည်။ ဖြူကောင်သည် ငယ်သောကြောင့် ခွဲဝေပေးရာတွင် မလောက်မင ဖြစ်ကာ အနည်းငယ်သာ စားသောက်ကြရ၏။ ပအိုဝ်တို့ စိတ်ထဲတွင် သူတို့အလှည့်တုန်းက ဆင်သား လောက်လောက်ငင ပေးရသည်။ အခု ယင်းဘော်တို့ အလှည့်တွင် အသား အနည်းငယ်သာ ပေးသဖြင့် သူတို့ပြောသည့် ဖြူကောင်သည် မည်မျှကြီး သည်ကို သိချင်သောကြောင့် ဖြူကောင်၏ အမွေးကို တောင်းလိုက်၏။ ယင်းဘော်တို့က ဖြူကောင်၏ ဆူးကို ပေးလိုက်သည်။ ပအိုဝ်တို့သည် ကြီးမားသော ဖြူကောင်၏ဆူးကို ကြည့်ပြီး ဒီအကောင်သည် ဘယ်နည်းနှင့် မျှ ငယ်သောအကောင် မဖြစ်နိုင်။ ဆင်ထက်ပင် အကောင်ကြီးရမည်ဟု ပအို ဝ်တို့က မှတ်ယူပြီး ယင်းဘော်တို့နှင့် ပြဿနာတက်ကာ ခွဲထွက်ခဲ့သည်။ ထို အချိန်မှ စပြီး ယင်းဘော်နှင့် ပအိုဝ်တို့သည် ကွဲပြားပြီး ယင်းဘော် အမျိုးသားနှင့် ပအိုဝ်အမျိုးသားဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာ သည်ဟု အဆိုရှိလေ သည်။

ငှက ထိုပုံပြင်လေးကို နားထောင်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ အတွေးထဲ တွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဦးဗျားရယ်က ဆက်ပြောသည်။

"ဒါကြောင့် စစ်ဆို ဘာစစ်မှ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အမျိုးသား အချင်းချင်း ပြန်တိုက်နေရတဲ့ စစ်ဟာ ရင်နာဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ"

ဦးဗျားရယ်၏ အနာသည် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ နက်မှန်း ငှသိလိုက်ရ သည်။ ခဏနေတော့ ခွန်းဒက ငှကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။ ငှကို တယုတယ တွဲကာ ကားတံခါး ဖွင့်ပေးနေသော ခွန်းဒ၏ အကြင်နာမျက်လုံးတွေကို မြင် နေရသော ဦးဗျားရယ်မှာတော့ အလကားရသော သက်ပြင်းများကိုသာ ရှိုက် ရှိုက် နေမိတော့သည်။

"ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမယ်မှန်း သိရင် မင်းကို မကြိုဆိုခဲ့ပါဘူး ဒေါက်တာမလေးရယ်၊ အခုတော့... မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာတော့မှာကို ဦးလေး မြင်ယောင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ... ဟင်း"

ဟု ညည်းတွားရင်း ငုရွှေဝါသွယ်နှင့် စတင် ဆုံစည်း ပတ်သက်မိပုံကို တွေးမိသွား၏။

တကယ်တော့ ငုနှင့် ဦးဗျားရယ်က ခွန်းဒထက် အရင် သိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာသေးခင် ကာလများဆီက